

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **T. H. B.**
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti: **T. X. T.**
pobytem X

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2024, č. j. MV-140895-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasnou žalobou se žalobkyně u Krajského soudu v Brně (dále také „krajský soud“) domáhala zrušení označeného rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2024, č. j. MV-140895-4/SO-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná *zamítla* její odvolání a

v plném rozsahu *potvrdila* usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jako „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“ nebo „OAMP“), ze dne 23. 7. 2024, č. j. OAM-1837-23/DP-2018 (dále též jako „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zastavil řízení vedené u něj pod sp. zn. OAM-1837/DP-2018 z důvodu podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „ZPC“), jelikož *žalobkyně svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podala na území, ač k jejímu podání na území nebyla oprávněna.*

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula skutkový stav věci a průběh správního řízení. Následně posoudila důvodnost odvolání.
4. Žalovaná je přesvědčena, že skutečnosti tvrzené žalobkyní nesvědčí o tom, že by jí ve včasné podání žádosti bránily objektivní důvody ve smyslu § 47 odst. 3 ZPC, pro něž by byla oprávněna podat svou žádost v náhradní lhůtě. Žalovaná se ztotožnila se správním orgánem I. stupně, že hospitalizace nezletilé dcery žalobkyně v období od 2. 1. 2018 do 7. 1. 2018 objektivní překážku pro podání žádosti *nepředstavuje*. Samotná hospitalizace totiž byla ukončena ještě před koncem zákonné lhůty k podání žádosti a žalobkyně tak mohla svou žádost podat přinejmenším v poslední den lhůty dne 8. 1. 2018, neboť nešlo o den pracovního klidu.
5. Žalovaná nevidí žádný důvod, proč žalobkyně nemohla svou žádost v tento den podat (příp. v zastoupení nebo distančně s dodatečným potvrzením žádosti). Takový postup by odpovídal obezřetnému procesnímu postupu a byl v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*. Dle propouštěcí zprávy byla nezletilá dcera žalobkyně do domácího léčení propouštěna „*v celkově dobrém a stabilizovaném stavu*“. Na území pak pobýval rovněž manžel žalobkyně, který mohl s péčí o nezletilou dceru pomoci a žalobkyni alespoň na krátkou dobu zastoupit, aby se mohla dostavit na pracoviště OAMP k podání žádosti.
6. I pokud by správní orgán I. stupně tvrzené důvody akceptoval, žalobkyně svou žádost nepodala v zákonné lhůtě pěti pracovních dnů od odpadnutí překážky (do 12. 1. 2018), nýbrž tak učinila až dne 24. 1. 2018, kdy již tato lhůta nenávratně uplynula. Nastalý procesní stav svědčí o nedbalosti ze strany žalobkyně, potažmo o její nečinnosti a nedostatečné procesní aktivitě.
7. Žalovaná doplnila, že při zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu se přiměřenost dopadů rozhodnutí do sféry soukromého a rodinného života cizince *neposuzuje*, přičemž v posuzované věci navíc žalobkyně v průběhu správního řízení nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do sféry soukromého a rodinného života ani nenamítala. I přesto žalovaná možnou nepřiměřenost dopadů prvostupňového rozhodnutí do oblasti soukromého a rodinného života žalobkyně posoudila, přičemž je z tohoto hlediska shledala přiměřenými.
8. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně při zastavení řízení postupoval v souladu se ZPC, žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné potvrdila.

III. Žaloba

9. Žalobkyně má napadené rozhodnutí za nezákonné a částečně nepřezkoumatelné. Třebaže svou žádost podala mimo lhůtu stanovenou v § 47 odst. 1 ZPC, ve správním řízení uvedla relevantní důvody, které ji k tomuto postupu vedly.
10. Konkrétně uvedla, že v době od 2. 1. 2018 do 7. 1. 2018 byla společně se svou nezletilou dcerou hospitalizována v nemocnici ve Znojmě, přičemž tato skutečnost představuje objektivní důvod ve smyslu § 47 odst. 3 ZPC. Správní orgány interpretovaly pojem „*důvody na vůli cizince nezávislé bránící ve včasném podání žádosti*“ v jejím případě nesprávně a vyložily jej příliš restriktivně, neboť zcela pominuly, že v té době šlo teprve o dvouměsíční dítě, jehož zdravotní stav při propouštění z nemocnice nebyl takový, aby již druhý den nepotřebovalo péči matky. Stejně tak nezohlednily ani psychický stav žalobkyně, kdy za popsané situace převažuje zájem žalobkyně na zdraví jejího dítěte nad myšlenkami o tom, že jí dne 8. 1. 2018 končí dlouhodobé vízum, o něž je potřeba znovu požádat.
11. Žalobkyně uvedla, že možnost ustanovení zástupce pro podání žádosti nevylučuje aplikaci § 47 odst. 3 ZPC. Současně poukázala na to, že dle judikatury důvodem nezávislým na vůli nemusí být nutně zdravotní stav dosahující intenzity bezvědomí, vyžadující hospitalizaci či karanténu, ale postačí i běžné a nijak závažné onemocnění, přičemž se může jednat i o onemocnění osoby odlišné od žadatele.
12. Konečně žalobkyně namítala, že otázka potřeby posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince též v případě rozhodnutí procesní povahy je v současné době řešena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně nesouhlasí se způsobem, jakým se oba správní orgány vypořádaly s možnými dopady svých rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a tyto shledává rozporné s kritérii, které dříve dovodila judikatura správních soudů.
13. Poněvadž správní orgány situaci žalobkyně nesprávně vyhodnotily, žalobkyně navrhla, aby zdejší soud obě rozhodnutí zrušil a vrátil věc správním orgánům k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované, replika žalobkyně a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

14. Ve **vyjádření ze dne 17. 2. 2025** žalovaná sdělila, že s podanou žalobou nesouhlasí. Zdůraznila, že žalobkyně s podáním své žádosti bezdůvodně otálela, a i kdyby správní orgány důvody, které jí bránily ve včasném podání její žádosti, uznaly, nepodala svou žádost ve lhůtě pěti pracovních dnů od zániku těchto důvodů.
15. Žalovaná si je vědoma v současnosti probíhajícího řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu stran posuzování přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života též v případě procesních usnesení. Právě proto posouzení přiměřenosti provedla, i když žalobkyně v rámci správního řízení nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života nenamítala. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.
16. K věci se vyjádřil také manžel žalobkyně coby osoba zúčastněná na řízení. Poukázal na úlohu rodinného soužití a věk jejich nezletilých dětí (18 let a 8 let). Zrušení pobytu žalobkyně by způsobilo jejich rodinnému životu vážné problémy, a to zejm. proto, že žalobkyně hraje klíčovou roli v provozu rodinného obchodu.

17. V **replíce ze dne 24. 3. 2025** žalobkyně zejména poukázala na dopady napadeného rozhodnutí do jejího rodinného života. Zdůraznila, že pokud by jí nové povolení k dlouhodobému pobytu nebylo uděleno, došlo by k rozdělení rodiny, což bude mít vážný negativní dopad na psychiku a vývoj obou nezletilých dětí. Současně to celé rodině způsobí velké finanční problémy, neboť žalobkyně hraje klíčovou roli při provozu rodinného obchodu.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

18. Ve správním spisu se nachází především žádost žalobkyně o vydání *povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny* ze dne 23. 1. 2018, doručená OAMP následujícího dne. Současně s žádostí žalobkyně OAMP přípisem ze dne 23. 1. 2018 vysvětlila důvody opožděného podání žádosti, přičemž na podporu svých tvrzení předložila kopii propouštěcí zprávy z Nemocnice Znojmo ze dne 7. 1. 2018 a poporodní zprávy ze dne 3. 11. 2017. Ve správním spise se nachází též kopie cestovního pasu státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky č. X, výsledky lustrace z CIS k osobě žalobkyně, úředně ověřený překlad jejího oddacího listu, opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob nebo kopie vysvědčení syna žalobkyně za školní rok 2016/2017.
19. Na základě uvedených podkladů prvostupňový orgán poté, co bylo jeho předchozí rozhodnutí žalovanou pro nepřezkoumatelnost zrušeno, vydal rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vůči němuž podala žalobkyně blanketní odvolání, jež ani na výzvu nedoplnila. O odvolání žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, které je v současné době předmětem přezkumu krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
21. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastnice řízení s tímto postupem souhlasily (nevyjádřily výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
23. Žaloba **není důvodná**.
24. Nejprve se krajský soud musel zabývat namítanou *nepřezkoumatelností* napadeného rozhodnutí, neboť platí, že jen přezkoumatelné rozhodnutí lze podrobit věcnému přezkumu z hlediska jeho zákonnosti.
25. Nepřezkoumatelnost je velmi závažná vada, pro níž soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, pokud není rozhodnutí *jako celek* srozumitelné, příp. nelze zjistit důvody, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku. Krajský soud uvádí, že ani jedna z těchto situací v posuzované věci nenastala. Z obou správních rozhodnutí je jasně patrné, jak správní orgány o žádosti žalobkyně o vydání povolení

k dlouhodobému pobytu, resp. jejím odvolání, rozhodly, i to, jaké konkrétní důvody a úvahy je k jejich závěrům vedly. Zdejší soud konstatuje, že aplikace institutu nepřezkoumatelnosti nalézá své uplatnění v případech podstatně odlišných od případu žalobkyně (srov. zde zejm. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či dále i rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, či ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016-25, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

26. Nelze pak přisvědčit žalobkyni ani v tom, že jsou správní rozhodnutí nepřezkoumatelná v části týkající se posouzení jejich přiměřenosti z hlediska soukromého a rodinného života. I v tomto rozsahu oba správní orgány jasně, logicky a srozumitelně vysvětlily, proč lze vydaná rozhodnutí s ohledem na okolnosti řešené věci považovat za přiměřená. Nepřezkoumatelnost pak nemůže způsobovat ani to, že správní orgány sice uvedly, že v případě rozhodnutí (usnesení) procesního charakteru není zapotřebí přiměřenost dopadů rozhodnutí do oblasti soukromého a rodinného života cizince zkoumat, následně se ovšem z procesní opatrnosti (a zjevně *in favorem* žalobkyně) touto problematikou v odůvodněních zabývaly. Zdejší soud vyhodnotil obě správní rozhodnutí jako plně přezkoumatelná, a proto je posoudil z hlediska jejich *zákonnosti* ve světle uplatněných žalobních námitek.
27. V projednávané věci je sporné především naplnění a výklad zákonných podmínek ve smyslu § 47 odst. 3 ZPC, při jejichž splnění může cizinec pobývající v ČR požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu i poté, co zákonná lhůta k podání žádosti dle § 47 odst. 1 ZPC již uplynula.
28. Pro posouzení důvodnosti této žalobní námítky je nejprve třeba předesílit rozhodnou právní úpravu účinnou v době rozhodování správních orgánů. Podle § 47 odst. 1, 3 a 12 ZPC platilo:
- (1) „Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.“
- (3) „Zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.“
- (12) „Lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 je zachována, je-li posledního dne lhůty žádost podána ministerstvu. Nestanoví-li tento zákon, že žádost je cizinec povinen podat osobně, je lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 též zachována, je-li posledního dne lhůty podána poštovní zásilkou adresovaná ministerstvu, která obsahuje žádost, držitelé poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence nebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě. Tento odstavec se na žádosti uvedené v odstavci 6 použije obdobně.“
29. Z citované právní úpravy vyplývá, že cizinec pobývající v ČR doposud na základě víza k pobytu nad 90 dnů a hodlající v ČR i nadále setrvat, je povinen podat

k prvostupňovému orgánu žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Přitom je povinen tak učinit *nejdříve* 120 dnů před uplynutím platnosti svého dosavadního víza, *nejpozději* však před uplynutím jeho platnosti, tj. poslední den platnosti svého víza musí cizinec buď žádost o vydání nového pobytového oprávnění podat přímo na ministerstvu, nebo ji předat do poštovní přepravy (srov. § 47 odst. 12 ZPC). Pro případ, kdyby cizinec nemohl svou žádost podat v uvedeném časovém rozmezí, právní úprava počítá s tím, že je oprávněn podat žádost i *později*. V takovém případě však již musí (kumulativně) splnit dvě speciální podmínky. V první řadě musí prokázat, že mu ve včasném podání žádosti bránily *důvody nezávislé na jeho vůli* a současně musí svou žádost o nové oprávnění k pobytu podat *nejpozději do pěti pracovních dnů* od zániku těchto důvodů.

30. Co se týče první podmínky, důvody na vůli cizince nezávislé bránící včasnému podání žádosti představují neurčitý právní pojem, jímž se judikatura Nejvyššího správního soudu již několikrát zabývala. Již v rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31, přitom kasační soud dovodil, že nemoc cizince, resp. jeho dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může za určitých okolností (zejména s ohledem na svou intenzitu, průběh či délku) představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015-40, či ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32). Za takový důvod potom lze za specifické situace považovat i nemoc manžela cizinky, jež je na svém manželovi fakticky závislá (viz zde rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62).
31. V posuzované věci není sporné, že žalobkyně svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podala po uplynutí řádné lhůty dle § 47 odst. 1 ZPC. Ze správního spisu vyplývá, že tak učinila až dne 24. 1. 2018, přičemž platnost jejího stávajícího víza skončila již dne 8. 1. 2018. Žalobkyně nicméně namítala, že svou žádost podala opožděně proto, že v době od 2. 1. 2018 do 7. 1. 2018 byla společně se svou dcerou hospitalizována na dětském oddělení v Nemocnici Znojmo. Krajský soud důsledně posoudil žalobkyní tvrzené důvody, přičemž dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud shledaly, že s ohledem na okolnosti projednávané věci nelze pobyt žalobkyně v nemocnici s nezletilou dcerou a s tím spojenou nemožnost podat žádost včas považovat za kvalifikovaný důvod ve smyslu § 47 odst. 3 ZPC. K tomuto závěru zdejší soud dospěl na základě následujících úvah.
32. V první řadě krajský soud připomíná, že žalobkyni k podání žádosti svědčila *celá lhůta v délce 120 dní*, kterou je třeba považovat za dostatečně dlouhou na to, aby si cizinec, má-li o další setrvání na území ČR zájem, stihl podat žádost o vydání nového pobytového oprávnění. Za situace, kdy konec platnosti stávajícího víza žalobkyně připadal na 8. 1. 2018, mohla žalobkyně svou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat již dne 8. 9. 2017 (!). Pokud tak neučinila a rozhodla se případné podání žádosti ponechat až na samý konec lhůty, vědomě se vystavila zvýšenému riziku toho, že vstoupí-li ji do cesty jakákoli neočekávaná událost či překážka, hrozí, že svou žádost již nestihne podat včas. Je třeba zdůraznit, že zvláště v řízeních zahajovaných na vlastní žádost je aktivita cizince zcela klíčová a je především na něm, aby si v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* bedlivě střežil svá práva a plnil povinnosti vyplývající z jeho pobytu v ČR.

33. K námitce žalobkyně, že se její nezletilá dcera již od narození potýká s množstvím zdravotních problémů, a z důvodů zvýšené péče o ni tak žalobkyně nemohla svou pobytovou žádost podat včas, pak zdejší soud připomíná, že k narození dcery došlo až dne 3. 11. 2017, tedy *až téměř dva měsíce poté*, co začala běžet zákonná lhůta k podání žádosti (8. 9. 2017). Žalobkyně tudíž měla zcela jednoznačně dostatek času k tomu, aby svou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podala ještě před narozením dcery. I kdyby žalobkyně do této doby svou žádost podat nestihla, v průběhu správního řízení *neprokázala*, že by její nezletilá dcera trpěla již od okamžiku narození (3. 11. 2017) až do konce lhůty k podání žádosti (8. 1. 2018) nepřetržitě takovými zdravotními potížemi vyžadujícími každodenní celodenní péči (poporodní zpráva ze dne 3. 11. 2017 v tomto ohledu ničemu nenasvědčuje), aby jí nemohla dočasně ponechat v péči manžela a ona sama se nemohla dostavit na pracoviště OAMP k podání žádosti.
34. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobkyně ve správním řízení tvrdila a prokázala důvody bránící jí v podání nové žádosti k dlouhodobému pobytu *pouze v rozsahu šesti dní* (v období od 2. 1. 2018 do 7. 1. 2018), kdy z důvodu pobytu v nemocnici společně se svou nezletilou dcerou nemohla žádost podat. Takový časový úsek je vzhledem k celkové délce lhůty 120 dní marginální. Navíc žalobkyně mohla svou žádost podat ještě v poslední den zákonné lhůty (8. 1. 2018), kdy již byla hospitalizace ukončena a žalobkyně se i s dcerou vrátila z nemocnice zpět domů. Z propouštěcí zprávy ze dne 7. 1. 2018 přitom vyplývá, že dcera žalobkyně byla do domácí péče propouštěna *„v celkově dobrém a stabilizovaném stavu“*, z čehož lze dovozovat, že již nebyla na žalobkyni závislá natolik, aby ji tato nemohla na krátkou dobu opustit právě za účelem podání žádosti. Poněvadž žalobkyně neprokázala opak, vnímá krajský soud úvahy správních orgánů v tomto ohledu jako správné a mající oporu ve správním spisu.
35. Pokud se pak týče námítky, že správní orgány dostatečně nezohlednily psychický stav žalobkyně v poslední den lhůty, krajský soud uvádí, že podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu v ČR spočívající ve vyplnění a následném podepsání předtištěného formuláře *nepředstavuje ve své podstatě nijak složitý ani z časového hlediska extrémně náročný úkon*. Ačkoli je lidsky zcela pochopitelné, že žalobkyně jako matka byla myšlenkami se svou nezletilou dcerou, jejíž zdravotní stav pro ni byl prioritou, nemohla jen z tohoto důvodu bez dalšího rezignovat na podání pobytové žádosti v zákonné lhůtě, zvláště, musela-li si být dostatečně vědoma toho, že její pobyt v ČR na základě dlouhodobého víza brzy skončí, a bez dalšího pobytového oprávnění nebude v budoucnu moci na území ČR se svojí dcerou pobývat.
36. Konečně k argumentaci žalobkyně brojící proti možnému zastoupení v případě podání žádosti krajský soud uvádí, že je pravdou, že možnost využít ke (včasnému) podání žádosti jinou osobu automaticky nevylučuje podání žádosti v náhradní lhůtě podle § 47 odst. 3 ZPC. Nicméně tato možnost se s ohledem na okolnosti souzené věci (strach žalobkyně z opuštění nezletilé dcery) nabízela jako vhodné řešení nastalé situace. Tímto způsobem na věc nahlížely i správní orgány, které skutečnost, že by žalobkyně svou žádost o dlouhodobý pobyt podala v zastoupení svým manželem, považovaly s ohledem na žalobkyní vyjádřené obavy *za praktickou a příhodnou situaci*, jelikož by žalobkyně stihla podat svou žádost v řádné lhůtě dle 47 odst. 1 ZPC.
37. Krajský soud proto shledal, že žalobkyní tvrzené důvody spočívající v šestidenní hospitalizaci v nemocnici s její nezletilou dcerou nelze z celistvého pohledu s ohledem na

okolnosti řešené věci považovat za „*důvody na vůli cizince nezávislé bránící včasnému podání žádosti*“, jak je nutně chápe ustanovení § 47 odst. 3 ZPC i judikatura správních soudů. Zdůvodnění správních orgánů je tak v tomto rozsahu zcela správné a zákonné.

38. Nezávisle na shora uvedeném pak krajský soud dodává, že žalobkyně *nesplnila ani druhou podmínku* podle § 47 odst. 3 ZPC. Aby totiž bylo možné pozdější podání žádosti akceptovat, je nezbytné, aby žalobkyně svou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podala nejpozději do pěti pracovních dnů od zániku důvodů, jež jí bránily podat žádost v řádné lhůtě dle § 47 odst. 1 ZPC. K tomu však v posuzované věci nedošlo.
39. Z obsahu správního spisu i podané žaloby vyplývá, že třebaže žalobkyně tvrze své důvody bránící jí ve včasné podání žádosti (hospitalizace v nemocnici s dcerou) zanikly dne 7. 1. 2018, svou žádost žalobkyně *nepodala nejpozději do 12. 1. 2018*, kdy uplynulo pět pracovních dnů od ukončení hospitalizace. Naopak je prokázáno, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně podala prostřednictvím datové schránky svého právního zástupce u správního orgánu I. stupně až dne 24. 1. 2018, přičemž osobně obsah dané žádosti potvrdila až dne 29. 1. 2018. Za těchto okolností proto musí zdejší soud uzavřít, že žalobkyně *nesplnila ani druhou podmínku* dle § 47 odst. 3 ZPC, neboť svou žádost podala až po marném uplynutí náhradní lhůty určené k jejímu podání.
40. V neposlední řadě se pak zdejší soud neztotožnil ani s námitkou žalobkyně týkající se *posouzení možných důsledků správních rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života*. Jakkoliv je pravdou, že podle judikatury správních soudů jsou správní orgány s ohledem na aplikační přednost závazků vyplývajících z čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (EÚLP) povinny zkoumat negativní dopady svých rozhodnutí do oblasti soukromého a rodinného života cizince i tehdy, pokud to ZPC výslovně nestanoví (srov. § 174a odst. 3 ZPC), není tato povinnost bezbřehá, ale uplatní se jen tehdy, jsou-li splněny dvě základní podmínky. První podmínkou je, že cizinec již v rámci správního řízení vznesl *zcela konkrétní námitku svědčící o nepřiměřenosti dopadů plynoucích z rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života* a zároveň z okolností případu nelze takový zásah bez bližšího posouzení *apriori* vyloučit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Právě na vznesení konkrétní námitky již v průběhu správního řízení je třeba trvat vždy, neboť jde o základní podmínku, jíž Nejvyšší správní soud zdůvodnil průlom (resp. neaplikaci) ustanovení § 174a odst. 3 ZPC ve prospěch čl. 8 EÚLP.
41. Zdejšímu soudu je známo, že v současné době před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu probíhá pod sp. zn. 8 Azs 99/2023-52 řízení o otázce, jestli je nutné, aby správní orgány hodnotily dopady svých rozhodnutí do sféry soukromého a rodinného života cizince i v případě rozhodnutí procesní povahy, což dle dosavadních převažujících judikатурních závěrů nemusely (viz recentní rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 Azs 59/2022-41, ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Azs 39/2023-28, ze dne 20. 4. 2023, č. j. 4 Azs 63/2023-33, či ze dne 29. 5. 2023, č. j. 3 Azs 248/2022-36). Aniž by krajský soud předjímal závěry rozšířeného senátu, má za to, že je třeba trvat na tom, že žadatel musí takové skutečnosti dokladující zásah do jeho soukromého a rodinného života namítat ve správním řízení.

42. Po přezkoumání předloženého správního spisu krajský soud takovou námitku ze strany žalobkyně nezjistil. Krajský soud uvádí, že *de facto* veškerá tvrzení žalobkyně ve správním řízení se vztahovala k důvodům opožděného podání její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu v ČR, přičemž v této souvislosti žalobkyně jen značně okrajově a v obecné rovině popsala svou současnou osobní situaci a rodinné poměry. Takové všeobecné sdělení bez jakéhokoliv bližšího upřesnění, jakým způsobem by zamítnutí žádosti či zastavení řízení zasáhlo oblast soukromého a rodinného života žalobkyně, nelze považovat za dostatečné.
43. Krajský soud tak uzavírá, že s ohledem na absenci konkrétní námitky ve správním řízení nebyly správní orgány povinny přiměřenost svých rozhodnutí z hlediska dopadů do sféry soukromého a rodinného života žalobkyně zkoumat. Jelikož pak bylo veškeré posouzení přiměřenosti v nyní řešené věci provedeno nad rámec současných judikатурních požadavků, zdejší soud se jím blíže věcně nezabýval. Ani této námitce žalobkyně proto krajský soud nepřisvědčil.

VII. Závěr a náklady řízení

44. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyla žalobkyně ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalované pak v souvislosti s tímto soudním řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. července 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce

